

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/96/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3121010675
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3121010675.4

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Milana Straku a Mgr. Jána Odnogu v trestnej veci proti obžalovanému A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v Ilave, bytom D. XX, trestne stíhanému pre prečin zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona a iné, na verejnom zasadnutí dňa 22. novembra 2023 prejednal odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín a obžalovaného A. B. C. proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 23. augusta 2022, sp. zn. 1T/57/2021 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania prokurátora a obžalovaného zamietajú, pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 23. augusta 2022, sp. zn. 1T/57/2021, bol obžalovaný A. B. C. uznaný vinným zo spáchania prečinu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

„ako príslušník Policajného zboru Slovenskej republiky zaradený vo funkcií referent Obvodného oddelenia Policajného zboru Ilava, odboru poriadkovej polície, počas výkonu služby dňa 11.02.2021 v čase o 19:10 hod. po tom, čo bol Operačným strediskom vyslaný so stržm. E. F. na preverenie napadnutia D. D., po ich príchode na miesto udalosti v obci Podvažie, pri rodinnom dome č. XX, D. D. uviedol, že ho napadli jemu neznámi muži, keď močil, pričom obvinený ako veliteľ hliadky nahlásil na operačné stredisko Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trenčín, že D. D. sa sám pošmykol na ľade, pričom spadol na asfalt, kde si narazil tvár v oblasti sánky, lícnej kosti, do záznamu zo služby zo dňa 12.02.2021 nebolo zaznamenané preverenie oznámenia od D. D., taktiež ani v iných administratívnych pomôckach nie je zaznamenané oznámenie od D. D., pričom obvinený po získaní uvedených informácií úmyselne nevykonal žiadne opatrenia za účelom objasnenia uvedeného skutku ako aj na vypátranie a zaistenie podozrivých osôb, predmetný skutok nenahlásil a nerealizoval služobným postupom, hoci mu vtom nebránila žiadna objektívna prekážka a uvedené nebolo spojené s rizikom pre jeho zdravotný stav, a nebránil tomu dôležitý záujem služby, čím úmyselne porušil povinnosti vyplývajúce mu z ustanovení § 48 ods. 3 písm. a), g), n) zákona č. 73/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov a § 8 ods. 1, § 9 ods. 1 v nadväznosti na § 2 ods. 1 písm. a), b), k) zákona č. 171/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov.“

Za to bol odsúdený podľa § 326 odsek 1 Trestného zákona, § 38 odsek 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písmeno j) Trestného zákona a za aplikácie § 38 odsek 3, odsek 8 Trestného zákona na trest odňatia slobody 24 (dvadsaťštyri) mesiacov. Podľa § 49 odsek 1 písmeno a) a § 50 odsek 1 Trestného zákona mu bol výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienenečne odložený na skúšobnú dobu 24 (dvadsaťštyri) mesiacov. Podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona okresný súd obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti vykonávať funkciu alebo povolanie v ozbrojených zbroch a ozbrojených silových zločkách a v spojitosti s nimi vo výmere 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Uvedeným rozsudkom okresný súd rozhodol podľa § 285 písmeno b) Trestného poriadku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby pod bodom 1/ pre skutok obžalobou právne posúdený ako prečin marenia úlohy verejným činiteľom podľa § 327 odsek 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

„ako príslušník Policajného zboru Slovenskej republiky zaradený vo funkcii referent Obvodného oddelenia Policajného zboru Ilava, odboru poriadkovej polície, počas výkonu služby dňa 12.02.2021 v čase o 5:12 hod. po tom, čo sa na Obvodné oddelenie Policajného zboru Ilava, G. H. I. J. K. XXX/XX, L. dostavili E. E. a H. D. so žiadosťou o pomoc a privolanie rýchlej zdravotnej služby pre M. J., ktorý sa nachádzal v záhradnej chatke za uhoľnými skladmi v Ilave, a ktorý mal zdravotné problémy, obvinený odmietol vykonať akékoľvek opatrenie s odôvodnením, že "je s tým veľa práce, končí mu služba, nech nikomu o tom nerozprávajú a majú prísť tieto skutočnosti oznámiť až o 7:30 hod. po vystriedaní smien", čím porušil ustanovenia § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 171/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov s odkazom na § 48 ods. 3 písm. a) zák. č. 73/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov," pretože skutok nie je trestným činom.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu podali odvolania prokurátor a obžalovaný do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku. Prokurátor podaným odvolaním napadol výroky napadnutého rozsudku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby a o trestoch. Obžalovaný podaným odvolaním napadol výroky napadnutého rozsudku o uznaní viny.

Prokurátor podané odvolanie dodatočne písomne odôvodnil nasledovne:

„Rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T 57/2021 zo dňa 23.8.2022 bol obžalovaný uznaný vinným z prečinu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov, výkon ktorého bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov a trest zákazu činnosti vykonávať funkciu alebo povolanie v ozbrojených zboroch a ozbrojených silových zložkách po dobu 24 mesiacov. Zároveň bol citovaným rozsudkom podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin marenia úlohy verejným činiteľom podľa § 327 ods. 1 Trestného zákona, pretože skutok nie je trestným činom.

Vo vzťahu k oslobodzujúcemu rozsudku súd uviedol, že mal za preukázané, že „obžalovaný v presvedčení, že ak už je Bartoš nebohý, nedopusť sa protiprávneho konania, ak svedkom povie, aby túto skutočnosť prišli nahlásiť až ďalšej službe, aby s tým on sám už nemal „veľa práce“ (oznámenie možného úmrtia záchranej služby, operačnému stredisku, možné preverenie na mieste a spísanie príslušnej dokumentácie) a takto aj konal. Následne dal obžalovaný pokyn svedkyňi E., aby opätovne prišla neskôr oznámiť úmrtie nebohého J..

Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že obžalovaný ako príslušník Policajného zboru počas výkonu služby po tom, čo sa na Obvodné oddelenie Policajného zboru Ilava dostavili svedkovia E. a D. so žiadosťou o pomoc a zavolanie RZP, toto odmietol s vyjadrením, že je s tým veľa práce, končí mu služba a nech to nikomu nerozprávajú, pričom nevykonal žiadne opatrenia. Zároveň svedok F. popísal zákonný postup, ako mal obžalovaný postupovať, pričom tento odporoval postupu, ktorý zvolil obžalovaný. O tom svedčí aj postup smeny, ktorá nastúpila po obžalovanom a ktorá prijala oznámenie od svedkyne E..

Zo záverov znaleckého posudku ohľadom súdnej pitvy nebohého J. vyplýva, že tento zomrel s najväčšou pravdepodobnosťou dňa 12.2.2021 v čase medzi 01:00 až 03:00 ráno, preto nie je možné ustáliť skutočnosť, že v čase kedy svedkovia prišli požiadať o pomoc obžalovaného, J. bol už nebohý. Zároveň ani svedkovia a obžalovaný nemali vedomosť o tom, či je J. v tom čase mŕtvy.

Zmarit' splnenie dôležitej úlohy znamená znemožniť splnenie úlohy úplne alebo v podstatnej miere alebo v čase, kedy mala byť splnená. Dôležitosť úlohy treba posudzovať podľa konkrétneho významu z hľadiska štátu, podniku alebo organizácie, ktorých sa dotýka splnenie danej úlohy.

Obžalovaný ako príslušník policajného zboru naplnil objektívnu stránku prečinu marenia úlohy verejným činiteľom, keď porušil ustanovenia citované v skutkovej vete obžaloby, čím znemožnil splnenie dôležitej úlohy v podobe ochrany života a zdravia Bartoša o ktorom nevedel, či je mŕtvy a ani znalci neurčili presný čas úmrtia.

V prípade, ak by sa odvolací súd nestotožnil s argumentáciou obžaloby, je potrebné poukázať na skutočnosť, že obžalovaný ako príslušník policajného zboru sa snažil sebe zabezpečiť neoprávnený prospech (nemateriálnu výhodu) v tom smere, že nebude musieť vykonať opatrenia preverujúce tvrdenia oznamovateľov (uľahčenie práce) a teda pri zachovaní totožnosti skutku obžalovaný ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc odporujúcu zákonu, čím

naplnil objektívnu stránku prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, spočívajúcu vtom, že si uľahčil prácu a nemusel realizovať ďalšie úkony súvisiace s napadnutím.

Z ustálenej judikatúry vyplýva, že totožnosť skutku je zachovaná v prípade úplnej zhody konania a následku, zhody aspoň v konaní pri rozdielnom následku, zhody aspoň v následku pri rozdielnom konaní, ako aj v prípade, ak konanie alebo následok, resp. oboje budú aspoň čiastočne zhodné v podstatných okolnostiach, najmä skutkových, odrážajúcich prípadne zmeny skutkového deja, ku ktorým došlo v rámci dokazovania v konaní pred súdom.

V prejednávanej veci, prokurátor v rámci záverečnej reči navrhol súdu iné právne posúdenie skutku, pre ktorý bola podaná obžaloba, avšak súd sa s ňou absolútne nevysporiadal. Ide o relevantnú okolnosť s ktorou sa súd musí v zmysle ust. § 168 ods. 1 Trestného poriadku vysporiadať v odôvodnení rozsudku aj s ohľadom na všeobecné právo strany súdneho konania dostať riadnu odpoveď na relevantnú otázku. Nevysporiadanie sa súdu prvého stupňa s návrhom prokurátora na posúdenie skutku ako prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona zakladá vadu spočívajúcu v nevysporiadaní sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Obdobne rozhodol Krajský súd Trenčín už v minulosti (3To/23/2018 zo dňa 11.10.2017), pričom časť tohto rozhodnutia prikladám ako prílohu.

Konajúci prvostupňový súd v podstate odobril postup, keď policajt, ktorý je požiadaný o pomoc, neprijme žiadne opatrenia s tým, že túto žiadosť ignoruje, nakoľko by s tým bolo veľa práce a požiada oznamovateľa, aby prišiel so žiadosťou neskôr, keď už bude druhá smena na pracovisku.

Základná skutková podstata trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa je tzv. predčasne dokonaným trestným činom a pre jej naplnenie je bez významu, či by reálne (skutočne) aj k nejakému podstatnému preverovaniu zo strany obžalovaného došlo, nakoľko stačí úmysel k tomu smerujúci (postačí preto len možnosť, že sa tak stane alebo reálne môže stať). Podstatná je možnosť vzniku následku, ku ktorému smeroval úmysel verejného činiteľa a nie to, či bol alebo nebol následok už spôsobený po zneužití právomoci verejného činiteľa a už vôbec nie, či sa tak stalo bezprostredne po zneužití právomoci verejného činiteľa.

Vzhľadom k tomu, že považujem oslobodenie obžalovaného za nesprávne, uložený trest považujem za nezákonný.

Na základe uvedených skutočností mám za to, že samosudca Okresného súdu Trenčín nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a nevysporiadal sa s okolnosťami významnými pre rozhodnutie, na základe čoho dospel k nesprávnemu právnemu názoru navrhujem

aby odvolací súd podľa § 321 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku zrušil odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T 57/2021 zo dňa 23.08.2022 a podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku rozhodol tak, že vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.“

Obžalovaný prostredníctvom obhajcu podané odvolanie odôvodnil nasledovne:

„Právna úprava a interpretácia :

1. Podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (vyhl. č. 209/92 Zb.) každý má právo na spravodlivý proces.

2. Podľa čl. 2 odst. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a rozsahu a spôsobom ktorý ustanoví zákon.

3. Podľa nálezu Ústavného súdu SR Košice č. III. US 35/2011 nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 Ústavy SR a z čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na riadny proces a vylučujúci ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentami a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie. (ESLP, Kraska c. Švajčiarska z 29.apríla 1993, séria A, č. 254-B).

4. Podľa ust. § 1 zákona č.301/2005 Z.z. trestný poriadok upravuje postup orgánov činných v trestnom konaní a súdov tak, aby trestné činy boli náležite zistené, ich páchatelia boli podľa zákona spravodlivo

potrestaní a výnosy z trestnej činnosti boli odňaté, pričom treba rešpektovať základné práva a slobody fyzických osôb a právnických osôb.

5. Podľa ust. § 10, ods.1 zákona č.301/2005 Z.z. orgány činné v trestnom konaní sú prokurátor a policajt.

6. Podľa ust. § 10, ods.7 zákona č.301/2005 Z.z. policajtom sa na účely tohto zákona rozumie a) vyšetrovateľ Policajného zboru,

d) poverený príslušník Policajného zboru

7. Podľa ust. § 10, ods.9 zákona č.301/2005 Z.z. policajtom sa na účely tohto zákona rozumie aj príslušník Policajného zboru, ktorý nie je vyšetrovateľom Policajného zboru alebo povereným príslušníkom Policajného zboru uvedeným v odseku 7 písm. a), b) a d) v rozsahu určenom všeobecne záväzným právnym predpisom, ktorý vydá Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky na vykonávanie rozhodnutí, opatrení a úkonov trestného konania vo vyšetrovaní alebo v skrátanom vyšetrovaní.

8. Podľa ust. § 10, ods.14 zákona č.301/2005 z.z. trestné konanie je konanie podľa tohto zákona, trestné stíhanie úsek od začatia trestného stíhania až do právoplatnosti rozsudku, prípadne iného rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu vo veci samej a prípravným konaním sa rozumie úsek od začatia trestného stíhania do podania obžaloby, návrhu na schválenie dohody o uznaní viny a prijatí trestu (ďalej len „dohoda o vine a treste“) alebo právoplatnosti rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní vo veci samej.

9. Podľa ust.2 ods. 1 zákona č.171/1993 Z.z. Policajný zbor plní tieto úlohy:

a)spolupôsobí pri ochrane základných práv a slobôd, najmä pri ochrane života, zdravia, osobnej slobody a bezpečnosti osôb a pri ochrane majetku,

b)odhaľuje trestné činy a zisťuje ich páchatel'ov,

10. Podľa ust. § 8, ods.1 zákona č. 171/1993 Z.z. pri vykonávaní služobnej činnosti je policajt povinný dbať na česť, vážnosť a dôstojnosť osoby i svoju vlastnú a nepripustiť, aby v súvislosti s touto jeho činnosťou vznikla osobe bezdôvodná ujma a aby prípadný zásah do jej práv a slobôd prekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného jeho služobnou činnosťou. Pri vykonávaní služobnej činnosti je policajt povinný dodržiavať etický kódex policajta, ktorý vydá minister.

11. Podľa ust. § 9, ods.1 zákona č.171/1993 Z.z. policajt v službe je povinný v medziach tohto zákona vykonať služobný zákrok, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok alebo je dôvodné podozrenie z ich páchania.

12. Podľa ust. § 48, ods.3 zákona č.73/1998 Z.z. policajt je povinný :

a) plniť svedomité úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený,

g)v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,

n) plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právných predpisov,

13. Podľa ust. § 15 zákona č. 300/2005 Z.z. trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel'

a) chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, alebo

b) vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený.

14. Podľa ust. § 326, ods.1, písm.a) verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, potrestá sa odňatím slobody na dva roky až päť rokov.

15. Podľa judikátu R 92/51 na naplnenie subjektívnej stránky úmyselného trestného činu nestačí, že páchatel' vôbec úmyselne konal (že konal tak, ako konať chcel) ale treba, aby úmyselne porušil alebo ohrozil záujem chránený týmto zákonom.

16. Podľa judikátu R 19/1971 záver o zavinení páchatel'a sa musí vždy preukázať výsledkami dokazovania a musí z nich logicky vyplývať.

17. Podľa judikátu R 60/1972 záver o tom, či tu zavinenie v zmysle Trestného zákona je a v akej forme, je záverom právnym. Tento právny záver o subjektívnych znakoch trestného činu sa musí zakladať na skutkových zisteniach súdu, vyplývajúcich z vykonaného dokazovania rovnako ako záver o objektívnych znakoch trestného činu. Skutočnosti duševného života významné pre právny záver o tom, či tu zavinenie a v akej forme je, sú predmetom dokazovania práve tak, ako všetky ostatné okolnosti napíňajúce znaky trestného činu.

18. Podľa judikátu R 20/1981 zavinenie musí zahŕňať všetky znaky charakterizujúce objektívnu stránku trestného činu, teda i príčinný vzťah medzi konaním páchatel'a a následkom trestného činu.

19. Podľa judikátu R XX/XXXX-X na naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa ust. § 326, ods. 1, písm.a) Trestného zákona nepostačuje zistenie, že špeciálny subjekt - verejný činiteľ, vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, ale zároveň sa vyžaduje, aby tak verejný činiteľ konal v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Uvedený motív ako zložka subjektívnej stránky páchatela, ktorý iniciuje jeho konanie, musí byť preukázaný.

Aplikácia :

20. Ako je z platnej právnej úpravy zrejmé, policajti je povinný plniť ústavou, zákonmi a ost.všeob.záväznými práv.predpismi mu uložené povinnosti bez ohľadu na okolnosť, či bol s nimi oboznámený. Povinnosti uložené mu internými normatívnymi aktami je povinný plniť iba vtedy, ak bol s nimi preukázateľne oboznámený. V tejto súvislosti obhajoba poukazuje na okolnosť, že súd v napadnutom rozsudku neargumentuje žiadnym interným normatívnym aktom, ktorého normy mal obvinený v súvislosti so zneužitím svojej právomoci porušiť. Z výroku rozsudku vyplýva porušenie interného predpisu keď súd v skutkovej vete argumentuje, že obvineným "... do záznamu zo služby zo dňa 12.2.2021 nebolo zaznamenané preverenie oznámenia D. D., taktiež ani v iných administratívnych pomôckach nie je zaznamenané oznámenie od D. D..... obvinený predmetný skutok nenahlásil a nerealizoval služobným postupom..."

21. Zjavne tu absentuje výrok rozsudku v skutkovej vete porušením interných normatívných aktov, keďže otázka povinnosti policajta s územnou a objektovou zodpovednosťou (t.j. takzvaného pochôdzkára) hlásiť nadriadenému (a v jeho neprítomnosti operačnému stredisku) okolnosti služby, otázka úradných záznamov zo služby, otázka vedenia iných administratívnych pomôcok, či otázka príslušných služobných postupov nie je predmetom úpravy zákona, či iného všeob. záväzného právneho predpisu, ale vnútorných predpisov. Nie je pritom vôbec zrejmé, čo konkrétne má súd na mysli keď hovorí o tzv. iných administratívnych pomôckach, o služobnom postupe a o nerealizovaní a keď v súvislosti s týmito neurčitými pojmami vytýka obvinenému jeho konanie, či nekonania a uznáva ho vinným z tr.činu. Napospol sa jedná o značne široké a nejasné pojmy. Trestný poriadok, zákon o Policajnom zbore a (zrejme) ani interné normy nepoznajú pojem realizovať. Pritom celá skutková veta výroku rozsudku je takto vágna. Súd obvinenému skutkovo vytýka porušenie interných noriem, ktoré však právne nijako nevymedzuje. Navyiac ani skutkovo nie je zrejmé o akých pomôckach, postupe či nerealizovaní tu súd vlastne hovorí. Naopak súd poukazuje na údajné porušenie všeobecne záväzných právnych noriem, ktoré však na danú situáciu vôbec nedopadajú. Konkrétne poukazuje na ust. § 48 zákona o štátnej službe a na ust. § 2, § 8 a § 9 zákona o Policajnom zbore, ktoré mal obvinený svojim konaním porušiť a tak naplniť skutkovú podstatu daného tr.činu.

22. Ustanovenie § 2 zákona o Policajnom zbore, ktorého porušením súd argumentuje, ustanovuje úlohy Policajného zboru ako celku a nie povinnosti a oprávnenia policajta ako jednotlivca a nemožno ho previazať na ust. § 8 a § 9 Policajného zákona a na ust. § 48 zákona o št.sluzbe prisl.PZ, ako to súd urobil. Nemožno učiť paralelu medzi všeobecnými úlohami štátneho orgánu ako celku a všeobecnými povinnosťami zamestnanca štátneho orgánu a toto previazať na skutkovú podstatu akéhokoľvek trestného činu.

23. Namietame, že v ustanovení § 8 zákona o Policajnom zbore je ustanovené viacero všeobecných povinností policajta, pričom z obžaloby nie je zrejmé, ktorá konkrétna z nich bola obvineným porušená a tým spáchaný dotknutý tr.čin.

24. Ustanovenie § 9 zákona o Policajnom zbore na danú situáciu vôbec nedopadá, nakoľko tu zjavne nešlo o služobný zákrok, kde sa vyžaduje bezprostredný zásah (porovnaj ust. § 6 ods. 2 pís. f) Správneho súdneho poriadku) do práv tretích osôb a teda zásahu prítomných osôb - páchatelov trestného činu, či priestupku, ale jednalo sa o služobný úkon upravený zrejme internými predpismi a vykonaný vo veci nepríslušným policajtom, t.j. nie povereným príslušníkom Policajného zboru, či vyšetrovateľom Policajného zboru podľa Trestného poriadku.

25. Súdom vymedzené ustanovenia § 48 zákona o št.sluzbe, ktorých porušením mal obvinený spáchať trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa sú zjavne všeobecné. Policajt ako št.orgán môže konať iba na základe ústavy a v rozsahu a spôsobom ako ustanovuje zákon. Policajt nesmie urobiť ani krok mimo zákon na rozdiel od občana, ktorý môže konať čokoľvek čo mu zákon nezakazuje. Pokiaľ teda policajtovi chce súd čokoľvek pripísať k tiazii, musí jeho konanie či nekonanie skutkovo a predovšetkým právne presne vymedziť. Je jeho povinnosťou aplikovať konkrétne ustanovenie zákona, (či interného predpisu, s ktorým bol obvinený preukázateľne oboznámený) a ktoré mal porušiť. Rozsudkom sa obvinenému pripisuje trestnoprávna zodpovednosť za konanie, ktoré nemal právomoc vykonať, keďže nebol orgánom činným v trestnom konaní, resp. ho nemohol ako radový policajt vykonať, keďže poškodený opakovane odmietol trestné oznámenie podať.

26. Z dotknutých ustanovení Trestného poriadku jednoznačne vyplýva, že na konanie o trestnom čine - a teda aj na konanie, keď vo veci ide čo i len o podozrenie z trestného činu - nemožno použiť iný zákon než Tr.poriadok (s výnimkou prípadov, keď sám Tr.poriadok takúto možnosť pripúšťa, alebo ju priamo predpokladá) a že konať vo veci trestného činu nemôže nikto iný než vecne a miestne príslušný orgán činný v tr.konaní. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by obvinený B. C. bol v trestnej veci poškodeného D. D. orgánom činným v trestnom konaní či už ako vyšetrovateľ Policajného zboru, alebo ako poverený príslušník Policajného zboru.

27. Z dôkazov materializovaných v trestnom spise taktiež nepochybne vyplýva, že poškodený opakovane odmietol podať trestné oznámenia vo veci mu ublíženia na zdraví. Jedinú výnimku z Trestného poriadku pokiaľ sa týka právomoci orgánov prípravného konania tu tvorí oprávnenie policajta prijať trestné oznámenie v zm. ustanovenia § 3, písm. k) vyhlášky č. 192/2017 Z.z. Avšak za okolností, keď poškodený striktne odmietol podať trestné oznámenie, nemohol žalobca ani len toto svoje oprávnenie realizovať. Neprijatím tr.oznámeneia evidentne potom obvinený neporušil a nemohol porušiť žiadne ustanovenie Trestného poriadku, ani zákona o priestupkoch (č. 372/90 Zb.), ani zákona o Policajnom zbore, ani zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, ani dotknutej vyhlášky. Nemožno totiž o tej istej veci konať raz ako o trestnom čine a zároveň ako o priestupku. Nemožno ani z hľadiska hmotného práva kvalifikovať to isté konanie raz ako trestný čin ublíženia na zdraví a raz ako priestupok proti občianskému spolužitiu.

28. Navyiac obhajoba opätovne poukazuje na okolnosť, že každé trestné oznámenie na každom Obvodnom oddelení Policajného zboru v trenčianskom kraji prijíma vždy iba miestne a vecne príslušný orgán činný v tr.konaní, t.j. poverený príslušník PZ alebo vyšetrovateľ PZ (tzv.výjazd) a nikdy príslušník s územnou a objektovou zodpovednosťou (UOZ), akým bol obvinený. Takýto príslušník nemá v danom smere ani vzdelanie, ani skúsenosti. Predmetom jeho činnosti je predovšetkým pochôdzková činnosť, objasňovanie priestupkov a dozor nad verejným poriadkom. Taká je všeobecná prax a taká je aj právna úprava. Nemohlo preto dôjsť ani len k disciplinárnemu previneniu obvineného neprijatím trestného oznámeneia, nakoľko priamo článok 2, ods.3 Ústavy Slovenskej republiky ustanovuje, že nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo mu zákon neukladá a tak ani obvinený nemohol nútiť poškodeného D., aby podal trestné oznámenie na neznámych páchatel'ov.

29. Pre trestnosť daného prečinu sa vyžaduje zavinenie úmyselné. Zavinenie je obligatórnou zložkou subjektívnej stránky trestného činu. Je to vnútorný psychický vzťah páchatel'a ku skutočnostiam tvoriacim trestný čin. Je vybudované na zložke intelektuálnej a zložke vôľovej. Okruh skutočnosti, ktoré musia tieto zložky zavinenia zahrňovať, vyplýva z vymedzenia pojmu zavinenie. Zložky vedomia a vôle sa teda musia vzťahovať na skutočnosti požadované skutkovou podstatou daného trestného činu. Musia teda zahrňovať nielen porušenie a ohrozenie záujmov chránených Trestným zákonom a teda aj objekt tr.činu, ale aj spôsob, akým bol tr.čin spáchaný i ostatné náležitosti predpokladané príslušným ustanovením osobitnej časti Tr.zákona. Pokiaľ by sa zavinenie na niektorú z týchto skutočností nevzťahovalo, potom chýba subjektívna stránka trestného činu a je vylúčená trestná zodpovednosť. Takýto úmysel zo žiadneho z vykonaných dôkazov evidentne nevyplýva.

30. Na rozdiel od iných úmyselných trestných činov je u prečinu zneužitia právomoci verejného činiteľa obligatórnym znakom danej skutkovej podstaty aj tzv. druhý úmysel, t.j. motív či cieľ páchatel'a, t.j. úmysel spôsobiť inému škodu, alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Motív v zásade nie je obligatórnym znakom trestného činu, v tomto konkrétnom prípade, je však tomu naopak.

31. Právny záver o subjektívnych znakoch trestného činu sa musí zakladať na skutkových zisteniach vyplývajúcich z vykonaného dokazovania práve tak ako záver o objektívnych znakoch trestného činu. Namietame, že v súdnom konaní nebol preukázaný ani len nepriamy úmysel (dolus eventualis) obvineného spáchať trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa formou uvedenou v § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, tobdž aby bol preukázaný tzv. druhý úmysel. Súd sa tzv. druhým úmyslom v odôvodnení svojho rozsudku vôbec nezaoberal. Celé odôvodnenie týkajúce sa daného trestného činu sa nachádza v podstate iba na str. č. 12 rozsudku. Z tohto sa však nedá zistiť v čom vidí súd tzv. druhý úmysel. Súd iba skratkovitě uzavrel, že tzv. druhý úmysel spočíva v úmysle obvineného zadovážiť inému neoprávnený prospech spočívajúci v nestíhaní páchatel'a deliktu.

32. V danej súvislosti je potrebné poukázať na okolnosť, že súd vo svojom rozsudku zo dňa 14.10.2021 odsúdil obvineného pre nedbanlivostný prečin marenia úlohy verejného činiteľa a oslobodil ho spod obžaloby pre trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa a vo svojom rozsudku zo dňa 23.8.2022 ho naopak odsúdil pre úmyselný prečin zneužitia právomoci a oslobodil pre nedbanlivostný prečin marenia právomoci verejného činiteľa. V oboch rozsudkoch vo vzťahu k obohm týmto skutkom uvádza, že tak učinil po riadnom vyhodnotení vykonaného dokazovania _a bez akýchkoľvek rozumných pochybností mal za preukázané, že skutok sa stal (nestal), je (nie je) trestným činom a tento spáchal (nespáchal)

obvinený. To isté, ale v opačnom garde, dvakrát. A to za okolností, že nevykonal jediný dôkaz, ktorý by dôkaznú situáciu posunul do iného dôkazného svetla. Teda pri nezmenenej skutkovej a právnej situácii schovávajúc sa za právny názor odvolacieho súdu rozhodol raz tak, raz onak. Rozsudok súdu ma byť nielen zákonný a odôvodnený, ale aj presvedčivý. Už samotná táto skutočnosť spochybňuje presvedčivosť a odôvodnenosť odvolaním napadnutého rozsudku. A to navyše za okolností, že právnym názorom odvolacieho súdu sa vôbec neriadil, keďže žiadne doplnenie dokazovania nevykonal.

33. V odvolaní napadnutom rozsudku súd uvádza, že sa riadi pre neho záväzným právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým krajský súd dospel k záveru, že stíhaným konaním došlo k naplneniu skutkovej podstaty prečinu zneužitia právomoci verejného činiteľa. Takýto záver však odvolací súd nevyslovil. Odvolací súd iba uviedol, že okresný súd sa zrejme opomenul zaoberať aj tým, že ustálená súdna prax za neoprávnený prospech považuje tiež nestíhanie páchatel'a deliktu v rozpore s účelom uvedeným v Trestnom poriadku. Súčasne však uviedol, že okresný súd nie je viazaný právnym posúdením skutku v obžalobe a vytkol súdu, že sa vôbec nezaoberal otázkou možného vzniku škody na právach oznamovateľa ako obete napadnutia. Nepochybne z toho vyplýva povinnosť prvostupňového súdu doplniť dokazovanie a to najmä výsluchom oznamovateľa aká reálna škoda mu vznikla na právach, resp. vykonať aj iné dôkazy na objasnenie tejto otázky. Súd však nevykonal vôbec žiadne dokazovanie a bez opory v akýchkoľvek dôkazoch uzavrel, že obvinený konal s cieľom zadovážiť inému neoprávnený prospech spočívajúci v nestíhaní páchatel'a. Prítom obvinený páchatel'ov ublíženia na zdraví vôbec nepozná, títo sú neznámi, nemá k nim žiaden osobný vzťah a už len z tohto dôvodu tu nemôže byť jeho úmysel zadovážiť im neoprávnený prospech spočívajúci v ich nestíhaní. V pôvodnom rozsudku vyslovil viaceré fakty a úvahy, na základe ktorých obvineného oslobodil spod obžaloby, v tomto rozsudku sú však všetky zrazu bez akéhokoľvek významu. Súd tu okrem iného uvádza: "Ak D. nemal žiadnu vedomosť o osobách, ktoré ho napadli, logicky ju nemohli mať ani príslušníci, ktorí prišli na miesto preveriť oznámenie Je teda vylúčené aby obžalovaný konal v úmysle zadovážiť neoprávnený prospech páchatel'om...súd zastáva názor, že úmysel páchatel'ovho konania musí smerovať k zabezpečeniu neoprávneného prospechu konkrétnej osobe, čo však nie je dané....keď nielen nie je zrejmé, v čom by tento prípadný neoprávnený prospech mal spočívať, ale zároveň ani nie je zrejmé, že by skutočne nejaké ďalšie povinnosti obžalovanému vznikli pri zohľadnení, že zdravotný stav D. na mieste vyšetrila záchranná služba a preveril sám obžalovaný ...je závažnosť tohto prípadného protiprávneho konania obžalovaného v trestnej rovine nepatrná a teda podľa § 10, ods.2 Tr.zákona sa nejedná o trestný čin ." Obhajoba si v plnom rozsahu osvojuje celú argumentáciu súdu prvej inštancie z jeho pôvodného rozsudku a túto uplatňuje ako odvolacie dôvody proti odvolaním napadnutému rozsudku.

34. Súd ďalej argumentuje, že ak mu bola odvolacím súdom uložená povinnosť zaoberať sa aj možnou škodou na právach oznamovateľa Pecháčka, tak dospel k záveru, že mu popísaným konaním, či nekonaním obvineného nemohla vzniknúť škoda. Máme za to, že tento záver súdu je v priamom rozpore s vyššie uvedeným záverom, že je daný úmysel zadovážiť inému neoprávnený prospech. Súd prítom nezisťoval, či oznamovateľovi škoda vznikla, alebo nevznikla, v akom rozsahu, akým spôsobom, ale bez akejkoľvek opory v dokazovaní uzavrel že mu vzniknúť nemohla, keďže sám oznamovateľ nemal záujem na vyšetrení deliktu. Takýto záver ovšem z premís nevyplýva. Samotná skutočnosť, či oznamovateľ mal alebo nemal záujem na vyšetrení deliktu, resp. či chcel alebo nechcel podať trestné oznámenie, neznamená, že mu škoda nemohla vzniknúť. Škodu ako následok na objekte, resp. ako účinok na hmotnom predmete útoku je potrebné preukázať práve tak ako ostatné znaky skutkovej podstaty trestného činu a nemožno a priori uviesť, že nemohla vzniknúť. Súd tu tiež poukazuje v danej súvislosti aj na zásadu rímskeho práva "právo patrí bdelym", ktorá zásada sa svojou podstatou zásadne uplatňuje v civilnom práve a na túto situáciu nedopadá. Nakoniec, a čo je aj najdôležitejšie, či už ku škode oznamovateľa nestíhaním páchatel'a došlo alebo nie, môže to mať vzťah iba k orgánu činnému v trestnom konaní, ktorý je podľa zákona povolaný a povinný objasniť trestný skutok, zistiť jeho páchatel'a a postaviť ho pred súd. Takúto právomoc a povinnosť obvinený nemal, a už len z tohto dôvodu tu nutne absentuje tzv. druhý úmysel.

35. Pokiaľ súd uvádza, že priamy úmysel obvineného vyplýva aj z toho, že sa snažil vedome maskovať, keď v rozpore so skutočnosťou na operačné stredisko nahlásil, že D. sa sám pošmykol a do záznamu zo služby uviedol, že napadnutie sa nepotvrdilo, obhajoba namieta, že v samotnej skutkovej vete výroku rozsudku nie je uvedené, že v rozpore so skutočnosťou obvinený na operačné stredisko nahlásil, že D. sa sám pošmykol a do záznamu zo služby uviedol, že napadnutie sa nepotvrdilo, ale je tu uvedené, že nebolo zaznamenané preverenie oznámenia a že nie je zaznamenané oznámenie od D.. Tá časť konania teda je vo všeobecnej rovine a v podstate nie je dávaná za vinu obvinenému vo výroku rozhodnutia, ale len v jeho dôvodoch.

36. Poukazuje súd na okolnosť, že skutok č. 2 je dokázaný výpoveďou obvineného, ktorý nenamietol skutkový priebeh konania, ale naopak ho potvrdil. Zámerne tu súd vytrhol z kontextu prvotnú výpoveď obvineného po zadržaní, keď tento po sľube vyšetrovateľa, že priznaním sa vyhne väzbe sa vo všeobecnej rovine priznal k spáchaniu všetkých trestných činov. Nešlo však o reálne priznanie s popisáním svojich konaní a ich vyjadrením v subjektívnej sfére svojho vedomia, ale len o všeobecnú poznámku, že sa priznáva. Nie je preto pravdou, že nenamietal, ba dokonca potvrdil obžalobu. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na skutočnosť, že konanie obhajcu obvineného je konaním obvineného a že v spise je doložených viacero podaní obhajcom obvineného vyvracajúcich tieto závery súdu. Najmä je tu stanovisko obhajoby zo dňa 17.8.2022, ktorým obvinený jednoznačne dal najavo svoj postoj k obvineniu i k dokazovaniu a nemožno z tohto stanoviska vyvodiť záver, že "skutok sa stal a bolo bez akýchkoľvek rozumných pochybností dokázané výpoveďou obvineného...". Neprihliadol súd vôbec ani na argumentáciu obvineného vyjadrenú v záverečnej reči jeho obhajcu a materializovanej vo zvukovom zázname z hlavného pojednávania zo dňa 23.8.2022 keď v rozsudku uviedol, že má výpoveďou obvineného dokázané, že skutok sa stal a spáchal ho obvinený.

37. Namietá obvinený ďalej, že pokiaľ súd argumentuje ustanovenou súdnou praxou v otázke neoprávneného prospechu podľa § 326 ods. 1 Trestného zákona bolo povinnosťou súdu vymedziť príslušné rozhodnutia najvyšších súdnych autorít v tejto otázke. Všetky znaky konkrétnej skutkovej podstaty sú v skutkovej podstate vo všeobecnej rovine tak, aby tu mohlo dôjsť k subsumpcii a aplikácii práva na konkrétny skutkový prípad. I keď žiadna interpretácia nie je všeobecne záväzná, je zrejmé, že judikatúra je dôležitým interpretačným zdrojom konkretizujúcim jednotlivé skutkové podstaty. Nepochybne bolo povinnosťou súdu uviesť aspoň jeden jediný judikát, ktorý ustanovuje, že za neoprávnený prospech sa považuje tiež nestíhanie páchatel'a deliktu, bez toho je daný rozsudok neúplný, nezrozumiteľný a dostatočne neodôvodnený a v rozpore s nálezom Ústavného súdu SR č. III. US 35/2011.

38. S argumentáciou súdu prvého stupňa i s argumentáciou odvolacieho súdu v jeho uznesení zo dňa 25.5.2022 týkajúcej sa prečinu marenia úlohy verejného činiteľa sa stotožňujeme. Plne akceptujeme závery krajského súdu o absencii dôležitej úlohy. Prokurátor žiadnu dôležitú úlohu a to najmä úlohu explicitne uvedenú v konkrétnom ustanovení konkrétneho právneho predpisu, ani v obžalobe, ani v dôvodoch svojho odvolania neuviedol. V dôvodoch odvolania iba všeobecne hovorí o dôležitej úlohe v podobe ochrany života a zdravia, resp. o znemožnení splnenia dôležitej úlohy obvineným v podobe ochrany života a zdravia J.. V danom prípade však nešlo o ochranu života a zdravia, ale o záchranu života, kde zachrániť život mohol iba lekár. Evidentne však aj lekárska pomoc bola tu už vylúčená, keďže v čase, keď svedkovia prišli vec oznámiť na políciu, bol neb.Bartoš už mŕtvy.

39. Návrh prokurátora prekvalifikovať tento skutok na úmyselný trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa považuje obhajoba za nedôvodný. Prokurátor svoj návrh opiera o tvrdenie, že nie je možné ustáliť, že v čase, kedy prišli svedkovia požiadať o pomoc obžalovaného, bol už Bartoš nebohý. Toto sa ovšem nezakladá na pravde. Predovšetkým poukazujeme na okolnosť, že prokurátor zámerne necituje všetky pre vec významné okolnosti zo znaleckého posudku, ale vytrháva z kontextu len okolnosti potvrdzujúce jeho úvahy. Prokurátor uvádza, že zo záverov znaleckého posudku ohľadom súdnej pitvy neb.Bartoša vyplýva, že tento zomrel s najväčšou pravdepodobnosťou dňa 12.2.2021 v čase o medzi 01.00 až 03.00 hod. ráno.

40. V posudkovej časti na strane 15 v bode VI. znal.posudku č.14/2021 však znalci uvádzajú : Po zohľadnení výpovede E. E. tak možno ustáliť, že k jeho agonálnemu stavu dochádzalo už vo večerných hodinách dňa 11.2.2021, pričom agónia sa postupne prehľbovala, až nakoniec viedla k jeho smrti, ku ktorej došlo dňa 12.2.2021 v čase medzi 1.00 hod. až 3.00 hod - pri zohľadnení výpovede E. E. (vrátane opisu tela M. J.) došlo k smrti v čase medzi 2.00 hod a 2.37 hod., teda predtým, ako išla jeho smrť nahlásiť. Na strane 19 v bode č.4 znal.posudku znalci uvádzajú : K smrti menovaného došlo s najväčšou pravdepodobnosťou dňa 12.2.2021 v čase okolo 1.00 hod až 3.00 hod. v záhradnej chatke za uhoľnými skladmi v llave (pri zohľadnení výpovede E. E. v čase medzi 2.00 hod. až 2.37 hod., teda predtým ako išla jeho smrť nahlásiť.

41. Kým v posudkovej časti znalci jednoznačne určili čas smrti, v záverečnej časti určili čas s použitím slov "s najväčšou pravdepodobnosťou" . Nepochybne sa jedná iba o nedopatrenie, ak však prokurátor mienil na tomto nedopatrení stavať čo i len nedbalostný tr.čin, mal túto pochybnosť zákonným spôsobom odstrániť. Jednak každú pochybnosť je nutné vyložiť v prospech obvineného a jednak je tu jasná a opakovaná výpoveď svedkyne E., že o 02.37 bol M. J. už mŕtvy. Menovaná uviedla : "O 2.30 hod. som prišla opäť k M., už sa nehýbal, začala som mu skúšať tep na krku, na zápästí, nič som necítila.... necítila som ani srdce. Išla som za H., že M. je mŕtvy ...pozrela som na mobil a bolo 02.37 hod..." "V ďalšej výpovedi svedkyňa uvádza : "...že sme ho našli v takom a takom stave, že nemá pulz, nedýcha, srdce

mu nebije, ale že je stále teplý." Pokiaľ niekto nemá pulz, nedýcha a srdce mu nebije, tak zjavne nemôže byť živý.

42. S ohľadom na uvedené navrhujeme obvineného spod obžaloby oslobodiť a to jednak pre skutok obžalobou kvalifikovaný ako prečin zneužitia právomoci verejného činiteľa, ako aj pre skutok obžalobou kvalifikovaný ako marenie úlohy verejným činiteľom.“

Na verejnom zasadnutí, konanom o podaných odvolaniach, prokurátor zotrval na podanom odvolaní, ako aj na jeho písomných dôvodoch a navrhol rozhodnúť v zmysle petitu písomných dôvodov odvolania. Obhajoba navrhla odvolaniu obžalovaného vyhovieť v plnom rozsahu a výrok napadnutého rozsudku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby potvrdiť.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie podaných odvolaní podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaných odvolaní podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytykánych chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolania prokurátora a obžalovaného nie sú dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu konania okresného súdu, ktoré predchádzalo vydaniu podanými odvolaniami napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, z obsahu odvolaní a ich dôvodov vyplýva, že v nich nie sú vytykané chyby procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu procesných chýb, v odvolaniach nevytykánych, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

Z odvolania prokurátora a jeho dôvodov vyplýva, že namietal nesprávnosť právneho posúdenia skutku, pre ktorý bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby a z tohto dôvodu aj nesprávnosť výrokov o uložených trestoch v odsudzujúcej časti výroku napadnutého rozsudku. Z odvolania obžalovaného jeho dôvodov vyplýva, že obžalovaný namietal nesprávnu aplikáciu ustanovení Trestného zákona vo vzťahu k výrokom o vine obžalovaného.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, v predmetnej veci už bolo okresným súdom rozhodnuté predchádzajúcim rozsudkom zo dňa 14.10.2021, ktorým okrem iného bolo rozhodnuté o uznaní obžalovaného za vinného zo spáchania prečinu marenia úlohy verejným činiteľom podľa § 327 ods. 1 Tr. zák. skutkom, spod ktorého bol preskúmaným rozsudkom oslobodený spod obžaloby a bol oslobodený spod obžaloby pre skutok, na podklade ktorého bol preskúmaným rozsudkom uznaný za vinného zo spáchania prečinu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Predchádzajúci rozsudok zo dňa 14.10.2021 bol uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25.5.2022, sp. zn. 3To/2/2022, podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por., teda pre porušenie ustanovení Trestného zákona zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, súc viazaný právnymi názormi odvolacieho súdu, vyslovenými v zrušujúcom uznesení. Odvolací súd nezistil dôvody odkloniť sa od právnych názorov, vyslovených v zrušujúcom uznesení.

Pokiaľ ide o odvolanie prokurátora proti výroku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby pre skutok obžalobou právne posúdený ako prečin marenia úlohy verejným činiteľom podľa § 327 ods. 1 Tr. zák., prokurátor v prvom rade namietal nesprávnosť záverov okresného súdu o nepreukázaní zmarenia dôležitej úlohy, keďže obžalovaný nevedel, či je M. J. mŕtvy a ani znalci neurčili presný čas smrti. Odvolací súd sa nestotožňuje s dôvodnosťou tejto námietky prokurátora. Z obsahu spisu vyplýva, že prokurátor nepredložil ani jeden dôkaz o tom, že by M. J. bol živý dňa 12.2.2021 v čase o 5.15 hod., teda v čase, keď sa obžalovaný dopustil činu, pre ktorý je v tejto časti trestne stíhaný. Podľa obsahu výpovede svedkyne E. táto oznámila obžalovanému, že M. J. nejaví známky života, následne sa obžalovaný začal intenzívnejšie rozprávať s D.. Podľa obsahu výpovede svedka D. tento povedal obžalovanému, že J. je mŕtvy, na čo mu obžalovaný kázal, aby jeho úmrtie prišli nahlásiť neskôr. Znalecké dokazovanie neprinieslo ani predpoklad, že M. J. mohol dňa 12.2.2021 v čase o 5.12 hod., teda v žalovanej dobe ešte žiť. Z uvedeného vyplýva, že prokurátor neuniesol dôkazné bremeno o existencii dôležitej úlohy, v danom prípade zabezpečení ochrany života a zdravia M. J. v čase činu obžalovaného. Preto podľa

názoru odvolacieho súdu okresný súd dospel k správne právnemu záveru, podľa ktorého v tomto prípade konaním obžalovaného nebol naplnený pojmový znak zmarenia alebo podstatného sťaženia splnenia dôležitej úlohy v zmysle § 327 ods. 1 Tr. zák. Vzhľadom na to, že ide o nedbanlivostný trestný čin, neprichádza do úvahy právne posúdenie uvedeného činu ako pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. k trestnému činu marenia úlohy verejným činiteľom podľa § 327 ods. 1 Tr. zák.

Pokiaľ sa prokurátor v dôvodoch odvolania alternatívne domáha právneho posúdenia predmetného činu ako trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. so základnou trestnou sadzbou odňatia slobody dva roky až päť rokov, ustanovenou v osobitnej časti Trestného zákona, z procesného hľadiska podľa § 284 ods. 2 Tr. por. takémuto právnemu posúdeniu veci bráni absencia upozornenia na možnosť prísnejšieho právneho posúdenia skutku oproti obžalobe skôr ako bolo dokazovanie vyhlásené za skončené. Pokiaľ teda prokurátor v dôvodoch odvolania namietal, že v rozpore s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. sa okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal s návrhom prokurátora v záverečnej reči na prísnejšie právne posúdenie skutku oproti obžalobe, odvolací súd úd konštatuje, že s poukazom na ustanovenie § 284 ods. 2 Tr. por. okresný súd nemal právomoc zaoberať sa dôvodnosťou úvah prokurátora v záverečnej reči o možnosti prísnejšieho právneho posúdenia skutku oproti jeho právnemu posúdeniu v obžalobe. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že v odvolaní prokurátora namietané chyby napadnutého rozsudku nie sú dôvodné.

Pokiaľ ide o vyššie citované rozsiahle dôvody odvolania obžalovaného, odvolací súd na základe preskúmania veci dospel k záveru, že nie sú dôvodné. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že okresným súdom ustálené skutkové zistenia v skutkovej vete odsudzujúcej časti napadnutého rozsudku, týkajúce sa opisu konania obžalovaného, majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Z hľadiska právneho posúdenia veci aj odvolací súd považuje za rozhodné zistené skutočnosti, podľa ktorých obžalovaný „ako príslušník Policajného zboru Slovenskej republiky zaradený vo funkcii referent Obvodného oddelenia Policajného zboru Ilava, odboru poriadkovej polície, počas výkonu služby dňa 11.02.2021 v čase o 19:10 hod. po tom, čo bol Operačným strediskom vyslaný so stržm. E. F. na preverenie napadnutia D. D., po ich príchode na miesto udalosti v obci Podvažie, pri rodinnom dome č. XX, D. D. uviedol, že ho napadli jemu neznámi muži, keď močil, pričom obvinený ako veliteľ hliadky nahlásil na operačné stredisko Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trenčín, že D. D. sa sám pošmykol na ľade, pričom spadol na asfalt, kde si narazil tvár v oblasti sánky, lícnej kosti.

Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd správne ustálil, že obžalovaný v čase činu bol v službe a jeho povinnosťou bolo plniť úlohy Policajného zboru vymedzené v ustanovení § 2 zákona č. 171/1993 Z. z. v znení účinnom v čase činu (ďalej len „zákon č. 171/1993 Z. z.“, ak nie je uvedené inak). Ak teda obžalovaný bol v žalovanej dobe operačným strediskom vyslaný na preverenie podozrenia z napadnutia D. D., v rámci plnenia úloh Policajného zboru podľa § 2 ods. 1 písm. b), k) zákona č. 171/1993 Z. z. mu bol daný príkaz preveriť podozrenie, svedomité splnenie ktorého príkazu bolo jeho zákonnou povinnosťou podľa § 48 ods. 3 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. v znení účinnom v čase činu (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“, ak nie je uvedené inak). Ak teda po preverení oznámenia obžalovaný nahlásil operačnému stredisku zásadne iné okolnosti prípadu, než ktoré vyplynuli z výsledkov preverovania, okresný súd správne právne ustálil, že obžalovaný konal v rozpore so svojou zákonnou povinnosťou plniť úlohy Policajného zboru podľa § 2 ods. 1 písm. b), k) zákona č. 171/1993 Z. z. a nesplnil svoju zákonnú povinnosť podľa § 48 ods. 3 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. konať svedomito pri plnení úloh Policajného zboru, teda úmyselným konaním vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu v zmysle § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že operačné strediskom bolo obžalovanému uložené získať prvotné informácie vykonaním oprávnení policajta podľa § 17 ods. 1 a § 17a zák. č. 171/1993 Z. z., aby bolo možné na základe relevantných informácií posúdiť, či je dané podozrenie zo spáchania deliktu a či jeho následné objasňovanie má byť vykonávané podľa ustanovení Trestného poriadku alebo podľa procesných predpisov správneho páva. Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval za dôvodné námietky obhajoby v dôvodoch odvolania vo vzťahu k právomoci obžalovaného ako verejného činiteľa.

Pokiaľ ide o námietku obhajoby v dôvodoch odvolania vo vzťahu k subjektívnej stránke predmetného činu obžalovaného, v tejto súvislosti odvolací súd považuje za podstatné poukázať na úradnú (ex offico) povinnosť štátu objasňovať trestné delikty, teda nielen trestné činy, ale aj priestupky. Nevykonanie tejto úradnej povinnosti znamená poskytnutie nezákonnej výhody (aj zatiaľ nezisteným) páchatelom

a zároveň je na škodu takýmito činmi poškodených subjektov na riadne objasnenie veci z úradnej povinnosti. Preto ak obžalovaný v danom prípade v rozpore s informáciami, ktoré získal na základe preverenia oznámenia, operačnému stredisku oznámil, že k žiadnemu napadnutiu poškodeného nedošlo, minimálne v zmysle § 15 písm. b) Tr. zák. musel si byť vedomý a uzrozumený, že táto jeho informácia bude mať za následok nepokračovanie v odhaľovaní deliktu a zisťovaní jeho páchatel'ov v zmysle § 2 ods. 1 písm. b) prípadne d) alebo k) zákona č. 171/1993 Z. z., čo má za následok poskytnutie nezákonnej výhody v tom čase neznámym páchatel'om a škodu poškodenému na jeho základnom práve aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby bola vec riadne objasnená z úradnej povinnosti.

S poukazom na uvedené zásadné okolnosti prípadu odvolací súd považoval ostatné vyššie citované rozsiahle námietky v dôvodoch odvolania obžalovaného za nevýznamné z hľadiska správneho a zákonného posúdenia veci.

Vzhľadom na to, odvolací súd nezistil zákonný dôvod na zrušenie výroku o vine obžalovaného na podklade odvolania obžalovaného, v zmysle § 317 ods. 2 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť ďalších výrokov napadnutého rozsudku, ktoré majú svoj podklad vo výroku o vine obžalovaného. Na základe preskúmania týchto výrokov odvolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by zakladali dôvod pre záver o ich nezákonnosti alebo neodôvodnenosti.

Na podklade odvolania prokurátora a obžalovaného odvolací súd skúmal aj správnosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu z hľadiska existencie prípadných ďalších v'ad, v odvolaní prokurátora a obžalovaného nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmiennečné prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutého rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednávanom prípade nezistil existenciu v'ad napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolania prokurátora a obžalovaného nie sú dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomu uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.